

w sprawie generalnego wykonawstwa inwestycji przemysłowych i specjalnych (Dziennik Budownictwa Nr 1, poz. 1), należy stosować do wszystkich inwestycji z zakresu budownictwa.

2. Generalni wykonawcy, zawierający umowy o wykonanie obiektów budownictwa zgodnie z zarządzeniem Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 grudnia 1966 r. w sprawie zasad i warunków umów o wykonanie obiektów budownictwa oraz ustalania wynagrodzeń i dokonywania rozliczeń za te obiekty (Monitor Polski z 1967 r. Nr 2, poz. 9), obowiązani są rozważyć możliwość realizacji zleconych im zadań w systemie rozszerzonego generalnego wykonawstwa, a zwykły system generalnego wykonawstwa, zobowiązujący jedynie do wykonania obiektów i robót poza obiektami, stosować tylko wówczas, gdy nie osiągną z zamawiającym porozumienia co do możliwości realizacji zadania w systemie rozszerzonego generalnego wykonawstwa.

§ 2. 1. Generalnemu wykonawcy, zobowiązującemu się do realizacji zadania inwestycyjnego w systemie rozszerzonego generalnego wykonawstwa, przysługuje od inwestora wynagrodzenie w wysokości:

- 1) 6% kwoty wynagrodzenia za prace projektowe, ustalonego na podstawie obowiązujących cenników (wykazanego w fakturze jednostki projektowania) — za koordynację i nadzór nad pracami związanymi z opracowaniem i dostarczeniem projektów inwestycji (założeń techniczno-ekonomicznych i projektu technicznego inwestycji),
- 2) 1,0% kwoty wynagrodzenia za obiekt, ustalonego w umowie (bez wartości maszyn i urządzeń nie zaliczanych do wartości produkcji budowlano-montażowej) — za przejęcie od inwestora czynności nadzoru inwestorskiego,
- 3) 7,5% wartości maszyn i urządzeń nie zaliczanych do wartości robót budowlanych — za przejęcie od inwestora obowiązku dostawy tych maszyn i urządzeń, łącznie z kosztami zaopatrzenia i składowania oraz konserwacji i finansowania kredytów zaciągniętych przez generalnego wykonawcę na zakup tych maszyn i urządzeń,
- 4) ustalonego na podstawie faktur dostawców kosztu zakupu maszyn i urządzeń, o których mowa w pkt 3, łącznie z kosztami transportu tych maszyn i urządzeń do magazynu na placu budowy,
- 5) wydatków ustalonych w preliminarzu uzgodnionym z inwestorem — za organizację i koordynację czynności przygotowawczych do rozruchu, a także przeprowadzenie rozruchu oraz za inne dodatkowe czynności ustalone w umowie z inwestorem.

2. Wynagrodzenie za czynności wymienione w ust. 1

inwestor opłaca na podstawie faktury wystawionej przez generalnego wykonawcę:

- 1) za założenia techniczno-ekonomiczne oraz za projekt techniczny — po opracowaniu każdej z tych części,
- 2) za czynności związane z nadzorem inwestorskim, dostawą maszyn i urządzeń oraz z rozruchem — po dokonaniu odbioru końcowego obiektu przewidzianego w umowie z inwestorem.

3. Jeżeli wysokość stawek wynagrodzenia, ustalonych w ust. 1, nie będzie odpowiadała rzeczywistym warunkom wynikającym z rachunku ekonomicznego budowy, ustalenie stawek wyższych lub niższych może nastąpić za zgodą Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych udzieloną w porozumieniu z zainteresowanym ministrem nadzorującym inwestora, a w zakresie robót górniczo-dolowych — za zgodą Ministra Górnictwa i Energetyki.

4. W odniesieniu do inwestycji zleconych i realizowanych przez jednostki wojskowe ustalenie stawek wyższych lub niższych od określonych w ust. 1 następuje za zgodą Ministra Obrony Narodowej.

§ 3. W zasadach ustalania wynagrodzeń i dokonywania rozliczeń za obiekty budownictwa, stanowiących załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 30 grudnia 1966 r. w sprawie zasad i warunków umów o wykonanie obiektów budownictwa oraz zasad ustalania wynagrodzeń i dokonywania rozliczeń za te obiekty (Monitor Polski z 1967 r. Nr 2, poz. 9), w § 3 ust. 2 po wyrazach „na rzecz jednostek niepaństwowych” skreśla się kropkę i dodaje się wyrazy „z wyjątkiem wykonywanych na rzecz spółdzielni budownictwa mieszkaniowego”.

§ 4. Do umów o wykonanie inwestycji w systemie rozszerzonego generalnego wykonawstwa nie mają zastosowania przepisy:

- 1) zarządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej oraz Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 16 listopada 1966 r. w sprawie realizacji uspołecznionego budownictwa mieszkaniowego typu miejskiego systemem zamówień gotowych obiektów inwestycyjnych (Dziennik Budownictwa z 1967 r. Nr 1, poz. 1),
- 2) zarządzenia nr 104 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 7 października 1967 r. w sprawie wynagrodzenia przedsiębiorstwa wykonawczego z tytułu przejęcia niektórych obowiązków inwestora (Dziennik Budownictwa Nr 11, poz. 78).

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do umów zawartych po tym terminie.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych:
w z. R. Gerlachowski

287

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 lipca 1969 r.

w sprawie potrącania należności pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych z wynagrodzeń pracowników.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 7 i 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. Nr 22, poz. 188 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Państwowe zakłady pracy obowiązane są na wniosek zarządu pracowniczej kasy zapomogowo-pożyczkowej (PKZP) potrącać z wynagrodzeń pracowników, za ich zgodą, należności z tytułu zadeklarowanych wkładów członkowskich i spłaty pożyczek na rzecz PKZP, zrzeczając pracowników zakładu pracy.

2. Potrącenia określone w ust. 1 powinny być dokonywane raz w miesiącu w liście płacy obejmującej wynagrodzenie za dany miesiąc.

3. Sposób i terminy zawiadamiania przez PKZP zakładu pracy o wysokości kwot przypadających do potrącenia z wynagrodzeń poszczególnych pracowników ustala kierownik zakładu pracy w uzgodnieniu z zarządem PKZP.

§ 2. Zakłady pracy potrącają z wynagrodzeń pracowników, za ich zgodą, zadłużenia w PKZP poprzednich miejsc pracy na podstawie wniosków zarządów kas, sporządzonych według wzoru ustalonego przez Centralną Radę Związków Zawodowych, potwierdzonych przez rady zakładowe, w wysokości i terminie podanym we wniosku.

§ 3. Zakład pracy przelewa potrącone kwoty (§ 1 i 2)

na rachunek bankowy właściwej PKZP w dniu podejmowania z banku środków pieniężnych na wypłatę wynagrodzeń pracowniczych.

§ 4. Potrącenia należności PKZP nie korzystają z prawa pierwszeństwa przed potrąceniami dokonywanymi na podstawie tytułów sądowych i administracyjnych. Jeżeli wysokość wynagrodzenia pracownika, po potrąceniu należności korzystających z prawa pierwszeństwa, uniemożliwia potrącenie kwoty podanej we wniosku PKZP, kwota ta może być odpowiednio przez zakład pracy zmniejszona.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: J. Trendota

288

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ ORAZ PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I TURYSTYKI

z dnia 2 sierpnia 1969 r.

w sprawie organizacji wynajmowania pokoi gościnnych.

Na podstawie § 1 pkt 1 i 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Gospodarki Komunalnej oraz w sprawie określenia władz naczelnych, do których właściwości przechodzą sprawy należące dotychczas do zakresu działania Ministra Administracji Publicznej (Dz. U. Nr 26, poz. 233 z późniejszymi zmianami), § 1 ust. 3 pkt 1 i 2 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki oraz form nadzoru w zakresie kultury fizycznej i turystyki nad instytucjami i organizacjami (Dz. U. Nr 38, poz. 224) oraz § 1 i 2 zarządzenia nr 34 Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 kwietnia 1966 r. w sprawie przekazania uprawnień do ustalania cen usług zakładów noclegowych i obozowisk turystycznych (Monitor Polski Nr 17, poz. 94) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zarządzenie normuje organizację wynajmu pokoi gościnnych przez państwowe jednostki organizacyjne, organizacje społeczne i inne osoby prawne oraz przez osoby fizyczne.

2. Przez pokoje gościnne rozumie się umeblowane lokale mieszkalne wynajmowane podróżnym i turystom, określone zarządzeniem Ministra Gospodarki Komunalnej oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki z dnia 16 kwietnia 1966 r. w sprawie określenia rodzajów oraz kategorii hoteli i innych zakładów noclegowych (Monitor Polski Nr 20, poz. 110).

3. Przepisy zarządzenia nie dotyczą:

- 1) pokoi gościnnych, znajdujących się w lokalach jednostek państwowych oraz organizacji społecznych, przeznaczonych do zakwaterowania osób przybywających w sprawach służbowych;
- 2) lokali przydzielonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych (Dz. U. Nr 6, poz. 38).

§ 2. Pokoje gościnne mogą stanowić część składową:

- 1) lokalu podlegającego publicznej gospodarce lokalami — w granicach posiadanego przydziału,
- 2) domu jednorodzinnego, lokalu w małym domu mieszkalnym lub lokalu spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, wyłączonych spod przepisów o publicznej gospodarce lokalami,

- 3) budynku lub lokalu znajdującego się w użytkowaniu albo dzierżawie państwowej jednostki organizacyjnej, organizacji społecznej lub innej osoby prawnej, zwanych dalej „jednostkami organizacyjnymi”,
- 4) lokalu lub budynku w miejscowości, w której nie wprowadzono publicznej gospodarki lokalami.

§ 3. 1. Jednostki organizacyjne (§ 2 pkt 3) mogą wynajmować pokoje gościnne bezpośrednio, za pośrednictwem biur zakwaterowania albo za pośrednictwem osób fizycznych na podstawie zawartej z nimi odpowiedniej umowy.

2. Wytyczne dotyczące zawierania umów z osobami fizycznymi (ust. 1) określają odrębne przepisy wydane przez Ministra Gospodarki Komunalnej oraz Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki.

§ 4. Osoby fizyczne mogą wynajmować pokoje gościnne bezpośrednio lub za pośrednictwem biur zakwaterowania,

§ 5. Pokoje gościnne powinny spełniać niezbędne warunki higieniczno-sanitarne określone w załączniku nr 1 do zarządzenia.

§ 6. 1. Ustala się cztery kategorie pokoi gościnnych.

2. Zasady ustalania kategorii pokoi gościnnych określa załącznik nr 2 do zarządzenia.

3. Zaliczenia poszczególnych pokoi gościnnych do właściwych kategorii dokonują biura zakwaterowania.

4. Pokoje gościnne, wynajmowane bezpośrednio przez osoby fizyczne w ilości nie wymagającej zezwolenia właściwych organów administracji państwowej, mogą być wynajmowane bez ustalenia ich kategorii.

§ 7. 1. Ustala się maksymalne ceny wynajmowania pokoi gościnnych w wysokości określonej w załączniku nr 3 do zarządzenia.

2. Osoby fizyczne, o których mowa w § 6 ust. 4, nie mogą pobierać opłat przekraczających wysokość maksymalnych cen wynajmowania pokoi gościnnych określonych dla II kategorii.

3. Prezydium rad narodowych miast wyłączonych z województw oraz prezydium rad narodowych miast stanowiących powiaty, a ponadto — w myśl wytycznych prezydiów powiatowych rad narodowych — prezydium miejskich rad narodowych miast nie stanowiących powiatów, gromadzkich